

๗๗ คุณแม่ที่โศคร้ายที่สุด (ตอน ๑)

คุณอาคนที่ ๒ เกิดในครอบครัวที่ยากจน จึงทำให้มีโอกาสทางการศึกษาน้อย คือ เรียนจบเพียงแค่ชั้น ป.๔ คุณอาเป็นผู้หญิงชื่อ ๆ ที่ไม่มีลักษณะผู้นำใด ๆ เลย หลังจากคุณอาแต่งงานมีลูกแล้ว ไม่ว่าจะยากดีมีจนขนาดไหน คุณอา ก็ทั้งรักและทะนุถนอม ตั้งใจเลี้ยงลูกเป็นอย่างดีทุกอย่าง ส่งเสริมลูก ๆ เรียนจบถึงชั้นปริญญาตรีกันทั้ง ๓ คน

คนโตและคนกลางเป็นชาย คนเล็กเป็นหญิง แต่ไม่ทราบว่าเป็นเวอร์กกรรมอะไรคะ ในช่วง ๖ ปีหลังนี้ คุณอา มีปากเสียงทะเลาะกับลูกชายคนโตและลูกสาวคนเล็กของเธออย่างรุนแรงเกือบทุกวัน บางทีวันละหลาย ๆ ครั้ง

จนลูกคนโตและคนเล็กพากันเกลียดคุณอา ซึ่งเป็นแม่ผู้มีพระคุณที่สุดของตัวเอง

หน้าซ้ำยังต่อว่าพ่อของเขาว่า “ทำไมพ่อ
ถึงไปเลือกเอาผู้หญิงพันธุ์นี้มาเป็นภรรยา”
และก็ “ไม่น่าเกิดมามีแม่แบบนี้เลย” ลองคิด
ดูเถอะค่ะว่า คำพูดนี้จะสร้างความปวดร้าว
ให้กับผู้เป็นแม่ที่รักลูกที่สุดสักเพียงใด

ซึ่งแทบทุกวัน ลูก ๆ ของคุณอาจจะพูด
ด่าว่าถากถางแม่ของตัวเองสารพัด ตวาด
และตะคอกแม่ต่อหน้าลูกจ้างในบ้าน รวากับ
แม่เป็นเสมือนทาสคนหนึ่ง ด้วยเหตุนี้
จึงทำให้ลูกจ้างในบ้าน ๕ - ๖ คน พลอยไม่
เกรงใจแม่ไปด้วย คือ หากว่าแม่จะใช้ให้
ลูกจ้างทำอะไรบ้าง ลูกจ้างก็จะไม่ยอมทำให้
และหากแม่จะแสดงความเห็นอะไรขึ้นมา
บ้าง ลูกทั้งสองคือคนโตและคนเล็กก็จะแผด
เสียงตวาดอย่างก้าวร้าวว่า “หุบปาก ใคร
ใช้ให้ออกความเห็น ไม่รู้เรื่องแล้วอย่าพูด”
แม่จะพูดอะไรเป็นพิสดาร และจะถูกดูถูก
หาว่าโง่ เรียนน้อย

หรือบางทีในขณะที่กำลังมีปากเสียงกัน หากฝ่ายลูกกำลังถือหมอน้ำแกงเดือด ๆ อยู่ในมือ ก็จะมีคนว่า “เดี๋ยวกูจะเอาไอ้นี้ราดมึงเลย” บางทีก็ด่าแม่ ด้วยคำหยาบจนฟังไม่ได้ เช่น ด่าแม่ว่า “ไอ้เ...ย”

แต่ถึงแม้การทะเลาะกันจะรุนแรงสักปานใด สามียของคุณอา ก็ไม่เคยห้ามปรามลูก ๆ ที่ทำกับแม่อย่างนี้ หน้าซำยังให้ท้ายลูกเสียอีก บางครั้งคุณอาทนไม่ไหวก็จะพยายามพูดให้ลูกหยุดว่า “ทำกับแม่อย่างนี้ระวังจะตกนรก” ซึ่งลูกของคุณอา ก็จะรีบสวนกลับทันควันว่า “แล้วตัวเอง จะได้ขึ้นสวรรค์หรือไง” การเถียงกันยิ่งรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ

หากลูกไม่พอใจจะอาละวาดเตะทำลายข้าวของที่เป็นของแม่ เช่น เตะพัดลมที่แม่ใช้เป็นประจำจนคอหักพัง แล้วก็ปล่อยให้แม่นั่งทำงานก ๆ ทนร้อนอยู่อย่างนั้น

โดยไม่ใยดีอะไรทั้งสิ้น ซึ่งลูกก็ไม่ทราบ
เหมือนกันค่ะว่า ด้วยเหตุผลใด ทำไมสมาชิก
ในครอบครัวของคุณอาไม่มีใครห่วงใย
คุณอาเลย แม้เวลาออกไปทานข้าวนอกบ้าน
กัน คุณอาก็เป็นคนเดียวที่ถูกทิ้งไว้ ถึงแม้
พากันกลับมาจากทานข้าวแล้วก็ไม่ยอมซื้อ
อาหารอะไรมาให้คุณอาทานด้วย แต่กลับ
ซื้อของติดไม้ติดมือมาฝากลูกจ้างในบ้าน
แทน บ่อยครั้งที่คุณอาต้องร้องไห้ บางที
ร้องจนไม่มีน้ำตา

เมื่อคุณอาคนที่ ๒ ทุกข์ตรมขนาดนี้
จึงได้โทรมาระบายความทุกข์นี้ให้กับคุณอา
คนที่ ๓ ฟัง ท่านจึงได้แนะนำให้เอาธรรมะ
เป็นที่พึ่ง และแอบติดตามดาวธรรมให้ แต่
ภายหลังลูก ๆ และสามีของคุณอาเปิดไป
เจอดาวธรรมโดยบังเอิญ จึงอาละวาดตำ
คุณอาเป็นการใหญ่และห้ามดูรายการนี้อีก
แต่เธอก็พยายามแอบดู ซึ่งก็หาโอกาสดูได้
น้อยมาก

บุพกรรมใดทำให้อาคนที่ ๒ ต้องมีปากเสียงกับลูกคนโตและคนเล็ก คุณอาและลูกสองคนนี้ผูกเวรกันมาหรือไม่อย่างไร คุณอาต้องแก้ไขบุพกรรมนี้อย่างไร และควรแก้ไขเหตุการณ์ในปัจจุบันนี้อย่างไรคะ

คุณครูไม่ใหญ่

คุณอาคนที่ ๒ มีปากเสียงกับลูกชายคนโตและลูกสาวคนเล็ก เพราะเรื่องนี้มีเหตุ ที่มีผลอย่างนี้ บางอย่างก็เกิดจากเหตุปัจจุบัน เพราะกิเลสเข้าไปบังคับให้สร้างกรรมเพื่อจะได้มีวิบาก แต่บางอย่างมันก็เป็นเหตุในอดีต เรื่องนี้มีเหตุ เป็นกรรมในอดีตของคุณอาคนที่ ๒ ที่ชาติหนึ่งเกิดเป็นผู้ชาย มีนิสัยเกเร ชอบด่าว่าพ่อแม่ด้วยคำหยาบคายคล้าย ๆ อย่างนี้แหละ อีกทั้งมีนิสัยเจ้าชู้ เมื่อมีภรรยาก็เหยียบย่ำดูถูก

คำว่า กตจีภรรยาเสมอ ก็เป็นภาพในอดีต
ของคุณอา

อีกทั้งมีทาสรับใช้อยู่ในบ้านซึ่งเป็นพี่น้องกัน ท่านก็ได้กตจีข่มเหงทาสทั้งสองอยู่เสมอ จนทำให้ทาสพี่น้องทั้งคู่คิดแค้นผูกเวรว่า ลักวันหนึ่งจะต้องทำตอบแทนแค้นนี้ให้ได้ ดังนั้นเมื่อมาเจอกันในชาตินี้ ตามวงจรของวัฏฏะ ทาสทั้งสองก็มาเกิดเป็นลูกคนโต และคนเล็ก ส่วนท่านมาเกิดเป็นแม่ และกรรมนั้นก็บันดาลให้มาโดนบ้างจะ

เพราะฉะนั้น สิ่งเดียวที่จะต้องแก้ไขก็คือให้อุดทนในสิ่งที่เขากระทำนั้นจะ ทำเฉย ๆ นิ่ง ๆ อยากรดาก็ให้รดไป อย่าให้โดนตัวก็แล้วกัน ด่าดีกว่าตี ตีดีกว่าฆ่า บางคนคิดเลยเถิดไปกว่านั้น เขาฆ่าดีกว่าฆ่าเอง ไม่ต้องลงทุน แต่ไม่ต้องถึงขนาดนั้น เราก็อุดทน แต่ถ้าไม่ต้องอดทนก็คือ ทำเฉย ๆ

ไม่สนใจ แล้วยิ่งเราเข้าใจเรื่องวิบากกรรม
เหล่านี้ก็ให้อภัยซะ ก็เราทำของเราเอง
เราออกแบบชีวิตของเรามาอย่างนี้ มันก็
ต้องเจออย่างนี้ เรายะได้ระงับไป

แล้วก็หมั่นสั่งสมบุญทุกบุญ ทั้งทาน
ศีล ภาวนา เป็นต้น อริยฐานจิตให้พ้นจาก
วิบากกรรมนี้ไปจะ วิธีที่จะพ้นวิบากกรรมมี
ทางเดียว คือ สั่งสมบุญให้มาก ๆ จนมันไป
ตัดรอนวิบาก หรือพ้นวิบากนั้นไป

๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๙